

trēm, Filium & Spiritum S. Quid igitur absurdi est, si ex hac voce Tres colligamus substantivum nomen Trinitatis? Tres sunt in cœlo, Pater, λόγος & Spiritus S. & hi tres unum sunt, unum non consensione testimonij, sed unum unitate essentiali.

XLIX.

Quia itaque omne trinum Trinitate est trinum, & omne unum unitate unum est, recte infertur, Patrem Filium & Spiritum S. tres esse Trinitate personarum, & esse unum unitate essentiali: cum illa de nullis alijs quam personis, hæc non nisi de essentiali intelligi queat.

L.

Significat vero Trinitas determinatum numerum, Personarum. Ut ergo ponitur personarum pluralitas; ita etiam utendum fuit nomine Trinitatis. Thom. p. i. q. 31. art. 1.

LI.

Notandum est autem, quod dicamus Trinitas non Triplicitas, quia ibi non potest esse Triplicitas ubi summa unitas & indifferens æqualitas. Hinc Aug. recte lib. 7. de Trin. c. 7. Non quoniam Deus Trinus ideo triplex putandus est, alioquin minor esset Pater solus aut Filius solus, quam simul Pater & Filius vel solus Spiritus S. quam simul Pater, Filius, & Spiritus S.

LII.

Duo hic notanda & removenda sunt, unum est quod Bellarm. refert in præf. contro. de Christo D. Lutero nomen Trinitatis displicuisse, ac proinde ex Germanorum precibus illam precandi formulam, Sancta Trinitas, Unus Deus miserere nobis, ab ipso submotum esse. Alterum, eorum opinio, qui existimant nomen Trinitatis non reperiri apud illos veteres nascentis Ecclesiæ Patres, sed tantum qui post mota ab hæreticis certamina floruerunt.

LIII.

Sed salva res est. Primum mera calumnia. i. Nullum enim ex Lutero producit locum Iesuita, merito ergo suspecta hæc assertio, tum etiam contrarium demonstrant, preces illius, orationes ut manifestum est illis, qui huius viri scripta vel à limine salutarunt.

LIV. Ar-